

Какъ патенцето си спаси живота.

(Разказва единъ Ловецъ).

Връщахме се съ другаря си отъ ловъ. Прѣдъ насъ тичаше нашето ловджийско куче, което най-много обичаше да гони птицитѣ.

Бѣше пролѣтъ. Рѣка Стрѣма бѣ излѣзла изъ коритото си. Ние вървѣхме покрай лѣвия ѝ брѣгъ. По едно врѣме нашето куче залая, спустна се отъ брѣгътъ и заплува въ водата. На срѣщния брѣгъ пасѣха патки съ малкитѣ си хубави патенца. Кучето плаваше нататѣкъ, но водата го отнесе надолу. Най-послѣ то излѣзе на сухо и спогони паткитѣ, които се хвърлиха въ рѣката. Кучето се повърна и отстѣпи, като видѣ, че насрѣща му се спустнаха и засвириха съ изпънати шии и разперени крилѣ паткитѣ, но веднага пакъ се хвърли рѣшително върху имъ.

„Ще издави всички малки патенца“, си казахме съ другаря. Кучето ги застигна и разпрѣсна по разни посоки. Старитѣ патки отново избѣгаха съ всички патенца. Само едничко, най-слабичкото, бѣ се отдѣлило и изморено плаваше прѣдъ самитѣ уста на кучето. То разбра опасността и, до гдѣто кучето се готвѣше да го нахлапа, патенцето бързо, като свѣткавица, се бърбукна (потопи) цѣло въ водата. Кучето остана смаяно, кждѣ ли се дѣна патенцето. То го чакаше да се покаже на сѣщото мѣсто и го изяде. „Нѣма спасение за него, ако се покаже на сѣщото мѣсто“, си думяхме ние.